

‘Sterauteur.’

VRIJ NEDERLAND

‘Romans die nogal eens vergeleken worden
met het werk van Herman Koch.’

VPRO BOEKEN

Over *Het feest*:

‘Mooie taal, spannende en verrassende plot.’

METRO’S TIENKOPPIGE LEESCLUB

‘Dimitri Casteleyn combineert een spannende plot
met psychologische uitdieping van zijn personages.’

KNACK

DIMITRI CASTELEYN

de invasie

2023 Prometheus Amsterdam

© 2023 Dimitri Casteleyn
Omslagontwerp Bart van den Tooren
Foto auteur Stephan Vanfleteren
Zetwerk Mat-Zet bv, Huizen
www.uitgeverijprometheus.nl
www.dimitricasteleyn.be
ISBN 978 90 446 4762 4

Der Zeit ihre Kunst, der Kunst ihre Freiheit.

(Elke tijd zijn kunst, maar kunst moet altijd
vrij zijn.)

Ludwig Hevesi (1843-1910),
motto van de Wiener Secession

Zomer, vandaag

I

De alarmcentrale

Geluk heeft definities die we niet altijd kennen. Ongeluk ook. Daar denkt de bewaker van dienst aan wanneer hij op een warme augustusdag op de alarmcentrale plots een reeks ongeruste oproepen binnenkrijgt van bezorgde burgers. Die vertellen hem dat honderden drones op deze zondag over hun woning aan het vliegen zijn. De bewakingsagent is een wat kalende man met uitgesproken jukbeenderen en een scherpe neus. Als alleenstaande vindt hij het nooit erg om weekenddienst te hebben, integendeel, het betaalt lekker en je moet je aan niemand verantwoorden. 's Zondags komt hij werken zoals hij zich 's avonds kleedt: steevast met een korte broek, een polo die hij over zijn broek laat hangen en zijn sportschoenen. Bij de eerste oproep die binnenkomt, laat hij zijn glas water vallen op het toetsenbord van zijn computer waardoor hij van scherm en klavier moet veranderen. Maar dat is geen probleem omdat de ruimte waar hij zit wel twintig werkplaatsen heeft en hij helemaal alleen is deze zondag. Uit de gesprekken kan hij afleiden dat de drones ergens in de haven van Rotterdam

moeten vertrokken zijn. Hij schuift met zijn stoel op wiel-tjes naar een ander scherm, gaat meteen op zoek naar de beschikbare videobeelden van de haven en vindt na enkele minuten dat alle drones vertrokken zijn vanuit drie verschillende containers naast mekaar, gelegen in de Waalhaven, vlak bij Rotterdam. Een indrukwekkend beeld waar honderden drones als een soort leger opstijgen uit drie gigantische containers en meteen allemaal eendrachtig dezelfde richting uit vliegen. Op de beelden is ook geen mens te bespeuren. Hij gelooft zijn ogen niet, kijkt naar de aftandse meubels rond hem en wil wat hij net zag delen met zijn collega's voor verder overleg. Maar er is niemand. De beveiligingsbeambte stelt zich voor dat die honderden drones allemaal tegelijkertijd ergens crashen en beslist iets wat hij nog nooit voorheen besliste: hij activeert het regionale noodplan. Zo brengt hij alle bewakingsdiensten van de ruime omgeving uit Rotterdam op de hoogte dat er iets ernstigs speelt, dat er zich een mogelijk gevaar voordoet. De collega's uit de privésector die ook zondagsdienst hebben kunnen zo onmiddellijk alle video's waar hij over beschikt ook zien. Al snel krijgt hij nu telefoons van verschillende bewakingsdiensten, maar omdat hij er alleen voor staat en dus niet de tijd heeft om ze allen te woord te staan activeert hij de intercom en brengt hij iedereen tegelijkertijd op de hoogte van wat hij weet. De beveiligingsfunctionaris weet niet wat er gebeurt, maar hij weet wel dat hij geen tijd te verliezen heeft.

‘Vliegen de drones naar het zuiden of naar het noorden?’ vraagt iemand op de intercom die zelfs de moeite niet doet zichzelf te introduceren. ‘Het festival op Lowlands bij Bid-

dinghuizen loopt dit weekend. Daar zijn meer dan zestigduizend mensen aanwezig.’

De bewaker denkt meteen aan een krioelende mierenhoop van mensen en meer nog aan dansende euforie, wiebelende bipsen, kronkelende tatoeages en stukken onbedekt lichaam, maar het lijkt hem geen goed moment dat te delen.

‘Alle telefoons komen uit Zeeland,’ zegt de bewaker, ‘de drones gaan dus naar het zuiden, niet naar de Lowlands in het noorden dus.’

‘Ze vliegen dus weg vanuit Rotterdam?’

‘Inderdaad,’ zegt de bewaker. ‘Rotterdam lijkt niet bedreigd. Kan iemand contact nemen met het Dutch Drone Centre in Woensdrecht? Misschien weten zij meer en kunnen zij informatie geven? Zij liggen bovendien in de richting vanwaar de drones vermoedelijk vliegen, bij Bergen op Zoom. Misschien is het een oefening? Ze hadden ons wel moeten informeren volgens het protocol en dat is voor zover ik kan zien niet gebeurd. Maar je weet nooit.’ De bewakingsagent spreekt sneller dan hij gewoon is maar beseft plots dat hij kalm moet blijven en het voorbeeld moet geven.

‘Grote vraag,’ vervolgt hij zo rustig mogelijk, ‘is dus waar de drones heen gaan en wat ze van plan zijn. Misschien is het een marketingcampagne, een speciale actie om straks in het nieuws mee te komen?’

‘Dat zou mij toch verbazen,’ zegt iemand.

‘Precies,’ zegt hij, ‘daar dient het voor: om ons te verrassen. Of wie weet is het een actie van Google en zijn ze beelden aan het nemen?’

Dan ziet hij plots iets.

‘Hé,’ vervolgt hij opnieuw sneller dan hij wil, ‘hangt daar iets aan die drones? Zien jullie dat ook? Is dat een doos? Een pakket?’

‘Verdorie, je hebt gelijk,’ klinkt het op de intercom, ‘kan je inzoomen?’

‘Jammer genoeg niet,’ zegt de bewaker.

Zomer, twaalf maanden eerder

Zomer, twaalf maanden eerder

Paul

Ik stel me soms voor dat het leven niet zo druk voorbijraast en ik de tijd zou hebben om rustig in de stad met een vriend of een vriendin een heerlijke kop koffie te gaan drinken. Een latte macchiato of een cappuccino of een van die vele gezonde thees in zo'n lekker koffiehuis dat vol zit met jonge studentes met laptops, oudere observerende mannen met kranten en jonge millennials die via een kop koffie snel iets zakelijks te bespreken hebben, die het nuttige aan het aangename weten te koppelen, die verstand van leven hebben.

Maar nu ik voor het eerst in maanden op weg ben naar de stad voor een afspraak in zo'n koffiehuis merk ik dat het helemaal niet zo romantisch is als ik me voorgesteld had: een lange file om in de stad te geraken, toeterende ongeduldige mensen en als klap op de vuurpijl overvolle parkings. Ik ga mijn afspraak niet halen. Ik ben het er absoluut niet mee eens en het strookt niet met mijn overtuiging, maar ik parkeer mij op een voorbehouden plaats voor personen met een handicap. Ik kan mijn afspraak niet langer laten

wachten. Sedert ik voor mijn zoon geprobeerd heb zo'n parkeerkaart te bemachtigen en me dat niet gelukt is, weet ik hoe slecht je er moet aan toe zijn om zo'n kaart te bemachtigen. Te klein zijn is geen ziekte, meneer. Ik hoor het de gemeentebtenaar nog zeggen, alsof zij daarmee wilde zeggen dat het de maatschappij geen bal kon schelen dat Thomas in de klas gepest werd wegens zijn buitengewoon kleine gestalte. Een teamsport had er daardoor ook nooit in gezeten in zijn jeugd en gaandeweg was Thomas alleen gaan leven. Zijn moeder en ik waren het enige wat hij had, wat ook voor ons lastig werd. Ik had beter neen gezegd op de vraag voor het interview, maar omdat ik zo veel vragen krijg en ik bijna alles weiger, aanvaard ik uit een soort wedergutmachung heel sporadisch een uitnodiging voor een gesprek. Dat laat ik bijna helemaal afhangen van de stijl van de mail: is die vragend en onderdanig opgesteld, blijkt er een intens verlangen uit dat het leven van de vraagsteller veel geslaagder zal zijn als het interview zou doorgaan, heb ik het gevoel dat de wereld er beter zal uitzien na dat vraaggesprek. Als de antwoorden daarop allemaal ja zijn, ga ik in op het verzoek. Caroline heette ze. Ze schrijft voor een of ander studentenblad. Het zou niet mogen, maar ik moet toegeven dat een mooie vrouwelijke naam ook altijd een plusje is bij zo'n aanvraag. Als ze een beetje research gedaan heeft, weet ze dat ik mezelf intussen geoefend heb in het niets zeggen tijdens interviews. Ik blijf altijd vriendelijk voor de vorm, dat moet in mijn functie, maar ik wil niets zeggen wat niet al geweten is. Dat laten noch mijn bazen noch de vertrouwelijkheid van mijn functie toe. Oorspronkelijk had ze gevraagd om mij thuis te mogen interviewen,